

az asztronauta

*a felszántott földek a repülőtérnél reggel.
a pórusokon keresztül párolgunk mi is,
az a 40 liter, ami a test,
a benne oldott függőségek és félelem,
mint sebesült állatok vére a vízben.
néha elég ahhoz, hogy a kapualjakban
vagy a teniszpályák felázott salakjában
lapuló ragadozók megérezzék.*

anya a nappaliba hívott, leültetett a kanapéra,
és akkor mondta el, amit neki is aznap az orvosok.
hogy danival valami nincs rendben, *beteg a vére,*
de még nem tudják pontosan, és vigyázzak rá nagyon.

dani az öcsém, hétéves.
űrhajós akar lenni, a súlytalanság miatt,
mert manapság gyakran fáradt,
véraláfutásokkal ébred,
és tudom, hogy éjszaka csinálnak vele valamit,
hallom néha a retinák rianásait,
műholdak keringenek a szemgolyók egyenlítője fölött,
hogy amíg alszik, letapogassák az utolsó szárazföldeket.

beteg a vére, mondja anya,
de tegnap láttam egy kórházi papírt,
amire egészen más volt írva: *akut mieloid leukémia,*
de előttem erről nem beszélnek.
délutánonként lemegyünk a játszótérre,
én lököm a hintában,
és érzem, hogy napról napra egyre könnyebb,
már elég egy kézzel is.

egyre sekélyebbek a lábnyomai a hóban,
és egyre korábban sötétedik.
mi lesz, ha egyedül indul el haza,
és egy hajszálér elpattan az orrában?
a kapualjából a ragadozók
– igazán csak tőlük féltem –
összegyűlnek a beteg vére is?
a rémálmok szagára?

túl sok a fehérvérsejt, kevés a vörös,
de dani azt mondja, ne aggódjak,
mert az asztronauták, amikor visszatérnek, bennük is.
de nem tudom, lesz-e belül valaki,
aki elkezdi pakolni a homokzsákokat az artériák falánál,
ha felhorzsolja a térdét, vagy beüti a könyökét.
és már mindig sapkát hord,
és jobb is nem látni anélkül.

és nem találnak senkit.
és én reggel a villamoson
úgy nézek végig a tömegben,
hogy vajon ki lehetne ideális donor,
mert különben már csak legfeljebb egy hónap,
és én szó nélkül megölném, ha az kéne,
vagy erőszakkal magammal vinném oda,
ahol a csontvelő-átültetést végzik.

péntek volt, nem sokkal az ünnepek előtt.
délután mentünk volna be hozzá,
de reggel felhívták anyát a kórházból.
a visszaszámlálásnak vége, az asztronauta felszállt.

*idén lenne 18 éves.
már hazahozott volna néhány barátnőt,
párszor elkéri a kocsit,
és egyszer egy kocsmában én védtem volna meg.*

*és a szomszéd fiú, aki augusztusban költözött ide,
mert most lett nagykorú, ez az első albérlete,
sosem fogja érteni, mit akarok tőle.
miért néztem rá úgy a postaládáknál,
miért fogtam vele olyan gyengén kezét,
miért túrtam bele a hajába,
miért csöngettem be kötszerekkel,
amikor hallottam, hogy eltört egy poharat...*

*valószínűleg melegnek gondol
vagy pszichopatának,
pedig csak ugyanabban az évben született.
pedig csak túlságosan hasonlít az öcsémre.*